

1ตำบล1ศูนย์จัดการภัยพิบัติ

จังหวัดนครราชสีมา ถือเป็นอีกจังหวัดหนึ่งที่ได้รับผลกระทบจากภัยพิบัติมาโดยตลอดซึ่งนับตั้งแต่เกิดพายุปาปิกที่พัดถล่มขึ้นฝั่งนครราชสีมา สร้างความเสียหายในพื้นที่เป็นวงกว้างได้รับผลกระทบรุนแรงที่สุด

เครือข่ายจัดการภัยพิบัติระหว่างเครือข่ายตำบลจัดการภัยพิบัติ จ.นครราชสีมา กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กระทรวงมหาดไทย และสำนักสนับสนุนสุขภาวะชุมชน(สำนักฯ) สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) ได้เตรียมความพร้อมรับมือและลดความเสียหายที่จะเกิดขึ้นยามเกิดภัยพิบัติต่าง ๆ

การจัดการภัยพิบัติ อ.เฉลิมพระเกียรติ เป็นโมเดลการขับเคลื่อนที่สะท้อนให้เห็นว่า ถ้าภายในชุมชนมีแกนนำที่ทำงานด้านนี้แบบจิตอาสาพร้อมประสานเครือข่ายความเดือดร้อนของชาวบ้านระหว่างเกิดภัยพิบัติ จะได้รับการแก้ไขอย่างทันทั่วทั้ง

จำโท โกเมศร์
ทองบุญชู ผู้ประสานงานเครือข่ายการจัดการภัยพิบัติ จ.นครราชสีมา

เล่าว่า ได้ฝึกกำลังองค์กรภาคประชาชนรวมตัวกันเป็นเครือข่ายได้ เมื่อเกิดภัยพิบัติชุมชน มีระบบเพื่อรับมือและป้องกันในการช่วยเหลือผู้ประสบภัยได้ โดยได้วางแผนการช่วยเหลือ ออกเป็น 3 ระยะด้วยกัน คือ 1. เร่งช่วยเหลือและฟื้นฟูชุมชนและบ้านเรือนที่ได้รับผลกระทบ 2.สำรวจระดมอาสาสมัครที่มีอยู่ พร้อมทั้งเครื่องมือเครื่องมือที่ใช้ในการช่วยเหลือ เพื่อเคลียร์พื้นที่ให้ประชาชน

สามารถสัญจรได้ 3.จากนั้นเร่งหาสำรวจบ้านเรือนที่พังเพื่อเคลื่อนย้ายเศษไม้ ดินไม้ที่กองล้มขวางระเนนระนาดออกจากบ้านและพื้นที่และเร่งช่วยเหลือซ่อมสร้างบ้านเรือนที่พังได้รับความเสียหาย ซึ่งในเหตุการณ์พายุปาปิกครั้งนี้มีบ้านประมาณ 47-48 หลังได้รับความเสียหาย

ทั้งหมดนี้เป็นการทำงานของเครือข่ายที่สำคัญที่สุด คือ จิตอาสาจนเกิดเป็นความร่วมมือ

มือของภาคีเครือข่ายโดยใช้ชื่อว่า “1 ตำบล 1 ศูนย์จัดการภัยพิบัติร่องพื้นที่ 30 ตำบล” โดย

ผ่านการอบรมหลักสูตรใน จ.นครราชสีมา ซึ่งพบว่า

ประสบปัญหาใน

การช่วยเหลือและ

ฟื้นฟูสร้างบ้านให้

เวลาชิว นานมาก

กว่าจะปรับพื้นที่ได้

ยากมากและพบว่า

หลังพายุสงบไป

แล้ว บ้านบางหลังก็

ยังจมน้ำอยู่ไม่สามารถเข้าไปช่วยเหลือซ่อมได้

และปัญหาของการขนย้ายวัสดุอุปกรณ์ในการ

ซ่อมแซมล่าช้ามาก ทำให้การก่อสร้างไม่แล้ว

เสร็จตามที่ตั้งไว้

ผู้ประสบภัยเล่า ย้อนเหตุการณ์ให้ฟัง

ว่าวันที่เกิดเหตุพายุพายุนึกตนเองอยู่ในบ้าน

กับลูก พายุแรงทำให้ดินขี้เหล็กที่บ้านทำท่า

จะล้ม เธอจึงพาลูกไปหลบอยู่อีกมุมหนึ่งของ

บ้าน แต่แล้วดินมะพร้าวฝั่งที่เธอหลบอยู่นั้น

ก็ล้มลงมาทั้งคันทับขาเธอเต็ม ๆ และแขน

ลูกเธอด้วย ตอนนั้นไม่ รู้สึกเลยว่าตัวเองได้

รับบาดเจ็บอยู่ และหลังจากพายุสงบลง เธอ

เองก็ไม่สามารถเดินหรือขยับได้ จะไปหา

หมอก็ไม่ได้ เพราะดินไม้ล้มทับทางไปหมด

ถ้าไม่มีทีมของเครือข่ายจัดการภัยพิบัติมา

ช่วย ป่านนี้ไม่รู้เธอจะอยู่ใช้ชีวิตอย่างไร

“เราอยู่ในสภาวะเสี่ยงภัยกับสภาวะ

ของโลกที่เปลี่ยนแปลง หากเรายังดูดาใน

ประเด็นนี้จะไม่มีโอกาสรอด เพราะภัยพิบัติ

เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลาและมีแนวโน้ม

รุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งจากนี้ไปอยากให้

ตระหนักถึงการสร้างพลังชุมชนท้องถิ่น

สำคัญที่สุดต้องมีฐานข้อมูลพื้นที่เสี่ยงภัย

ต้องมีอาสาสมัคร ต้องมีระบบสื่อสาร ในวัน

นี้ทุนทางชุมชนมีเยอะเราทำอะไรที่จะได้

เอาทุนนั้นกลับมาบูรณาการ ทุนภูมิปัญญา

ทุนสมัยใหม่ ทุนชุมชนเป็นพลังของชุมชน

และบูรณาการกับส่วนราชการที่เกี่ยวข้องเพื่อ

ที่จะรับมือภาวะภัยพิบัติที่เกิดขึ้นในอนาคต”

จำโท โกเมศร์กล่าวทิ้งท้าย

สังคมไทยต้องหันกลับมาเรียนรู้วิธี

รับมือกับภัยพิบัติ มากกว่าตั้งรับ ชุมชนต้อง

ทำข้อมูลและรวมพลคนจิตอาสาเพื่อเดิน

หน้าที่จะสู้กับภัยธรรมชาติ.